

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

ผลการฝึกอนุমানสาเหตุไปที่ความพยายามที่มีต่อการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

EFFECTS OF ATTRIBUTION TRAINING TO EFFORT ON ACADEMIC PROCRASTINATION
OF EIGHTH GRADE STUDENTS

นายธนพล สุวรรณพงษ์ *

Thanapol Suwannaphong

ผศ. ดร. ปิยวรรณ วิเศษสุวรรณภูมิ **

Assis. Prof. Piyawan Visessuvanapoom, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลของการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามที่มีต่อการผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล และ 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามที่มีต่อการผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามระหว่างระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล กลุ่มตัวอย่างของการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 49 คน ของโรงเรียนมัธยมวัดนายโรง กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย 1. แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนและ 2. โปรแกรมการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม โปรแกรมนี้ประกอบด้วยกิจกรรมการฝึก จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-Way Repeated measure ANOVA) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะหลังการทดลองและติดตามผลไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 2) ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล ค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: pol_gtp@hotmail.co.th

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: piyawan.p@chula.ac.th

ISSN 1905-4491

The purposes of this research were to 1) examine the differences between an academic procrastination pretest, posttest, and delayed-posttest scores of students who received attribution training, and 2) compare the academic procrastination posttest and delayed-posttest scores between students in an experimental group and those in a control group. Participants consisted of 49 Matthayomsuksa 2 students from Matthayom Wat Nairong School, Bangkok, consisting of 24 experimental group students and 25 control group students. Instruments included 1) an academic procrastination scale and 2) the program of attribution training for effort. The training program contained ten periods with 50 minutes in each period. Data were analysed by One-Way Repeated measure ANOVA. The results were as follows: 1) There were no significant differences among academic procrastination between the pretest, posttest and delayed-posttest scores of students in the experimental group at a significant level, and 2) there were no significant differences of academic procrastination between the posttest and delayed-posttest scores between students in the experimental group and those in the control group at a significant level.

คำสำคัญ: การอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม/ การผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน

KEYWORDS: ATTRIBUTION TO EFFORT/ ACADEMIC PROCRASTINATION

บทนำ

ความรับผิดชอบ การมีวินัยและความมุ่งมั่นในการทำงานได้ถูกกำหนดไว้เป็นพฤติกรรมตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน 8 ข้อตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้แก่ 1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2. ซื่อสัตย์สุจริต 3. มีวินัย 4. ใฝ่เรียนรู้ 5. อยู่อย่างพอเพียง 6. มุ่งมั่นในการทำงาน 7. รักความเป็นไทย และ 8. มีจิตสาธารณะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) ในขณะที่โครงการวิจัย “แนวทางการพัฒนาเยาวชนไทยด้านศีลธรรม: เด็กดีวิ-สตาร์” (วนิดา สุริยากุลพานิช, ทิพวัลย์ สีจันทร์ และพระมหาอำนาจ ปฎิภาณ, 2549, 1) ได้ศึกษาปัญหาของเยาวชนไทยในบริบทปัจจุบัน พบว่า เยาวชนไทยส่วนหนึ่งขาดวินัยและความรับผิดชอบ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ตัวอย่างพฤติกรรมในโรงเรียน ได้แก่ การไม่ส่งการบ้าน หรืองานในเวลาที่กำหนด การไม่ปฏิบัติหน้าที่ที่ครูมอบหมาย เป็นต้น ตัวอย่างพฤติกรรมที่บ้าน ได้แก่ ตื่นนอนสาย ไม่ช่วยงานที่บ้าน ไม่รับผิดชอบงานที่บ้าน เป็นต้น จากที่กล่าวมา การไม่ส่งการบ้านหรืองานในเวลาที่กำหนด ถือเป็นพฤติกรรมที่บ่งชี้ถึงการผัดวันประกันพรุ่ง เพราะการเลื่อนเวลาทำการบ้านออกไปอาจทำให้ไม่สามารถทำการบ้านเสร็จภายในเวลาที่กำหนด จนต้องขอเลื่อนเวลาส่งการบ้านออกไปด้วย สิ่งนี้สามารถสะท้อนถึงผลของการขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ ดวงรัตน์ โกยเจริญกิจ และสมชาย ไชยโคตร (2560) ได้กล่าวว่า เหตุผลของนักเรียนในการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ คือ เพื่อคุยกับเพื่อนปัจจุบันและเพื่อนเก่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ทุกวัน ใช้มากกว่า 4 ชั่วโมงต่อวัน หากไม่มีการควบคุมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ให้เหมาะสม นักเรียนจะเสียเวลาในการเรียนและการทำการบ้านได้ จะเห็นได้ว่า เมื่อบุคคลขาดความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน บุคคลนั้นจะมีแนวโน้มผัดวันประกันพรุ่งต่อไป เมื่อมีการผัดวันประกันพรุ่ง จะก่อให้เกิดปัญหาต่อตนเองในเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องการเรียนรู้ เรื่องการทำงาน เรื่องความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

ถ้าบุคคลไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนได้ บุคคลจะเกิดการผัดวันประกันพรุ่ง ทำให้ไม่มีการวางแผนในการเรียน ไม่มีการทำงานและการเตรียมตัวสอบ (วริยา คูหา และบัญญัติ ยงย่วน, 2547, หน้า 270) และจะกลายเป็นปัญหาการเรียนที่ตามมา คือ ภาวะเครียดและความวิตกกังวล จึงมีแนวโน้มในการแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การเอาเปรียบผู้อื่น การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว หรือแม้กระทั่งการหนีปัญหาด้วยการใช้สารเสพติด (Hussain & Sultan, 2010) เป็นต้น ส่งผลให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาออกไปเป็นนิสิตนักศึกษา หรือ บุคคลทำงานที่ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ อัครมณี (2546) ที่ศึกษาเรื่องการผัดวันประกันพรุ่งกับบุคคลวัยทำงาน พบว่า พนักงานที่มีการผัดวันประกันพรุ่งในระดับสูงจะมีประสิทธิภาพในการทำงานและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าพนักงานที่มีการผัดวันประกันพรุ่งในระดับต่ำ ดังนั้น การผัดวันประกันพรุ่งมีแนวโน้มส่งผลให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตของบุคคลได้ทุกวัย ทุกบทบาท

การผัดวันประกันพรุ่ง หมายถึง การเลื่อนงานออกไปโดยเหตุอันไม่จำเป็น การผัดวันประกันพรุ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตมนุษย์ และความสัมพันธ์ของมนุษย์ การผัดวันประกันพรุ่งเป็นอุปสรรคหนึ่งของการเรียน และการทำงานของบุคคลทุกระดับ (Lay, 1993 ; Lay & Schouwenberg, 1993) ซึ่งในกลุ่มผู้เรียน เมื่อเปรียบเทียบการผัดวันประกันพรุ่งระหว่างนักเรียนในโรงเรียนและนิสิต นักศึกษา นักเรียนในโรงเรียนมีปัญหารื่องการผัดวันประกันพรุ่งมากกว่านิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (Rosário, Costa, Núñez, González-Pienda, Solano & Valle, 2009) นอกจากนี้ การผัดวันประกันพรุ่งยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่รบกวนการใช้ชีวิตประจำวันของบุคคล ตัวทำนายเชิงบวกของการผัดวันประกันพรุ่ง คือ ความวิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า การบั่นทอนการนับถือตนเอง การขาดแรงจูงใจ (Lee, 2005) การลี้ผลวนในการเรียน (Rosário and others, 2009) ความต้องการความสมบูรณ์แบบตลอดเวลา (Ferrari, 1992) และการขาดการกำกับตนเอง (Steel, 2007; Ferrari & Ware, 1992) สอดคล้องกับ Schouwenberg (1993) และ Silverman (1996) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการผัดวันประกันพรุ่งกับตัวแปรเกี่ยวกับความวิตกกังวล พบว่าความวิตกกังวลเป็นตัวทำนายเชิงบวกของการผัดวันประกันพรุ่ง สอดคล้องกับ Lay (1992) ที่พบว่า ความวิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า และการขาดการนับถือตนเอง เป็นตัวทำนายเชิงบวกของการผัดวันประกันพรุ่ง ในขณะที่ Ferrari (1989) พบว่า ความต้องการสมบูรณ์แบบตลอดเวลาก็เป็นตัวทำนายเชิงบวกของการผัดวันประกันพรุ่งเช่นกัน นอกจากนี้ ตัวทำนายเชิงลบของการผัดวันประกันพรุ่ง ประกอบด้วย การอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม (Rahimi, Hall & Pychyl, 2016; Rakes, Dunn & Rakes, 2013) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Tan, Ang, Klassen, Yeo, Wong, Huan & Chong, 2008) และ การตั้งเป้าหมาย (Motie, Heidari & Sadeghi, 2012) ในงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์เกี่ยวกับการผัดวันประกันพรุ่งของ Rakes, Dunn and Rakes (2013) พบว่า การอนุমানสาเหตุที่ความพยายามเป็นตัวทำนายเชิงลบของการผัดวันประกันพรุ่ง ดังนั้น หากผู้เรียนได้รับการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม น่าจะทำให้ผู้เรียนสามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งได้

การฝึกอนุমানสาเหตุเป็นวิธีหนึ่งในการปรับพฤติกรรมทางปัญญา (Försterling, 1980) ซึ่ง Weiner (1986) ได้อธิบายแนวคิดการอนุমানสาเหตุว่าการอนุমানสาเหตุมีความเกี่ยวข้องกับผลของการกระทำ และการให้สาเหตุของผลจากการกระทำสามารถให้ได้ทั้งสาเหตุที่มีความคงที่ สาเหตุที่ไม่คงที่ ควบคุมได้ ควบคุมไม่ได้ สาเหตุที่เปลี่ยนแปลงได้ และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตัวอย่างของการอนุমানสาเหตุของบุคคลไปยังความสำเร็จและความล้มเหลว อย่างเช่นงานวิจัยของ Weiner, Frieze, Kukla, Reed, Rest and Rosenbaum (1971) ที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการอนุমানสาเหตุไปที่ความสำเร็จและล้มเหลวที่แตกต่างกัน เมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จในการทำงาน นักเรียนมีแนวโน้มจะอนุমানสาเหตุความสำเร็จที่ตัวเอง ทั้งความสามารถและความพยายาม แต่เมื่อพบความล้มเหลว นักเรียนมีแนวโน้มจะอนุমানสาเหตุที่สิ่งรอบข้าง

ทั้งความยากง่ายของงาน สภาพแวดล้อม ดินฟ้าอากาศ นอกจากนี้ Weiner (1979) และ Bandura (1986) พบว่า การอนุมานสาเหตุมีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเอง ซึ่งการกำกับตนเองก็เป็นกระบวนการทางปัญญา ในการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ในระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีการศึกษาวิจัยเรื่องการอนุมานสาเหตุหลากหลาย วิธีการ เช่น การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ การวิจัยกึ่งทดลอง เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอนุมานสาเหตุในปัจจุบันจะเป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ ซึ่งเป็นการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างการอนุมานสาเหตุกับตัวแปรในการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Salanova, Martínez & Llorens, 2012) การผัดวันประกันพรุ่ง (Rakes and others, 2013) ระดับชั้นเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ถิ่นที่อยู่ เพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล และการเห็นคุณค่าในตนเอง (กนกวรรณ จันทร์ไตร, 2541) ในงานวิจัยของ Motie and others (2012) ผู้วิจัยศึกษาเรื่องการผัดวันประกันพรุ่งกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศอิหร่าน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับการกำกับตนเอง คือ การตั้งเป้าหมายภายนอกและภายในบุคคล และการบริหารเวลาและสถานที่ เป็นตัวทำนายเชิงลบของการผัดวันประกันพรุ่ง และให้ข้อเสนอแนะว่าโปรแกรมฝึกการอนุมานสาเหตุควรใช้กับการลดพฤติกรรม การผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียน นอกจากนี้ Ferrari and Ware (1992) ได้ศึกษาเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและผู้เรียนระดับอุดมศึกษาด้วย การผัดวันประกันพรุ่งเป็นความล้มเหลวของการกำกับตนเองและการขาดแรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียน จึงนำมาสู่ทางแก้ปัญหาการผัดวันประกันพรุ่งด้วยการฝึกการอนุมานสาเหตุ ซึ่งการอนุมานสาเหตุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การผัดวันประกันพรุ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rakes and others (2013) ซึ่งทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการอนุมานสาเหตุกับพฤติกรรมการผัดวันประกันพรุ่งของนักศึกษาบัณฑิตศึกษาออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่า การอนุมานสาเหตุที่ความสามารถและที่โชคชะตาเป็นตัวทำนายเชิงบวกของพฤติกรรม การผัดวันประกันพรุ่ง ส่วนการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามเป็นตัวทำนายเชิงลบของการผัดวันประกันพรุ่ง

นอกจากนี้ งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการฝึกอนุมานสาเหตุในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ซึ่งมีการฝึกอนุมานสาเหตุเป็นตัวแปรต้น และมีตัวแปรในการเรียนรู้ต่าง ๆ เป็นตัวแปรตาม เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ปิยวดี ชาญะนันทน์, 2554; Sukariyah & Assaad, 2015; Rahimi, Hall & Pychyl, 2016) ความกังวลในการเรียน (ปิยวดี ชาญะนันทน์, 2554) ทักษะการแก้ปัญหา (จิรนนท์ วงษ์มาก, 2553) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Schunk, 1982; Jain, Bruce, Stellern & Srivastava, 2007) ความสำเร็จและความล้มเหลว (Wolosin, Sherman & Till, 1973) และการผัดวันประกันพรุ่ง (Rahimi, Hall & Pychyl, 2016) ตัวอย่างการศึกษาตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน Sukariyah และ Assaad (2015) ศึกษาผลของการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ถูกต้องในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งการอนุมานสาเหตุที่ถูกต้อง หมายถึง การอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ถูกต้อง นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และมีคะแนนการอนุมานสาเหตุที่สูงกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยวดี ชาญะนันทน์ (2554) เกี่ยวกับผลของการฝึกอนุมานสาเหตุตามหลักกรรมเรื่องความเพียรที่มีต่อความกังวลในวิชาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการฝึกและในระบะติดตามผลมีคะแนนความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และมีคะแนนความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าก่อนการฝึกการอนุมานสาเหตุตามหลักกรรมเรื่องความเพียร นอกจากนี้ นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการฝึกและในระบะติดตามผลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และมีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนการฝึก เรื่องทักษะการแก้ปัญหา จิรนนท์ วงษ์มาก (2553) ศึกษาผลของการฝึกการคิดอภิमान (metacognition) ร่วมกับการอนุมานสาเหตุไปที่ความพยายามที่มีต่อทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่

ได้รับการฝึกการคิดอภิปรายร่วมกับการอนุมานสาเหตุไปที่ความพยายามมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการแก้ปัญหา สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม เรื่องการผัดวันประกันพรุ่ง Rahimi and others (2016) ได้ศึกษาผลของการ อนุมานสาเหตุถึงการผัดวันประกันพรุ่งที่มีต่อความรู้สึกรับผิดชอบของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ปริญญาตรีชั้นปีที่หนึ่งและสองของมหาวิทยาลัยในประเทศแคนาดา จำนวน 240 คน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่ง ทดลองด้วยการจัดสถานการณ์จำลองแก่นักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีคะแนนผัดวันประกันพรุ่ง เพราะการขาดความรับผิดชอบต่อตนเองมีคะแนนการอนุมานสาเหตุถึงการขาดความรับผิดชอบสูงกว่า นักศึกษาที่โทษสิ่งอื่น และนักศึกษาที่มีคะแนนการผัดวันประกันพรุ่งเพราะการขาดความพยายามมีคะแนน ความรู้สึกรับผิดชอบสูงกว่านักศึกษาที่โทษสิ่งอื่น

หากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งได้ ปัญหาในอนาคตมีแนวโน้มจะ เกิดขึ้นได้ยาก และประสบความสำเร็จในชีวิต การทำกิจกรรมต่าง ๆ งานวิจัยการฝึกอนุมานสาเหตุที่ความ พยายามที่มีต่อการผัดวันประกันพรุ่งยังมีอยู่จำกัด ในขณะที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต้องเตรียมตัว สำหรับการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การเสริมสร้างคุณลักษณะการไม่ผัดวันประกันพรุ่งเป็น สิ่งสำคัญที่จะสร้างให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน และคุณลักษณะดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นเด็กอายุประมาณ 13-14 ปี เนื่องจากเด็กอายุ 12 ปีขึ้นไป มีการอนุมานสาเหตุที่คล้ายคลึงกับการอนุมานสาเหตุของผู้ใหญ่แล้ว (Wigfield, 1988) จึงนำไปสู่การศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการฝึกอนุมานสาเหตุที่ความพยายามต่อการ ผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการฝึกอนุมานสาเหตุที่ความพยายามที่มีต่อการ ผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุมาน สาเหตุที่ความพยายามกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุมานสาเหตุที่ความพยายามระหว่างระยะ หลังการทดลองและระยะติดตามผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการฝึกอนุมานสาเหตุที่ความพยายามที่มีต่อการ ผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการฝึกอนุมานสาเหตุที่ ความพยายามระหว่างระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) แบบมี 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึก มีการวัดผล 3 ครั้ง คือ การวัดผลก่อนการทดลอง (Pretest) และ การวัดผล หลังการทดลอง (Posttest) และการวัดผลในระยะติดตามผลการทดลอง (Follow up)

การวัดผลก่อนการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดการ ผัดวันประกันพรุ่งก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ จากนั้น หลังการทดลองมีการวัดผล 2 ครั้ง คือ การวัดผลหลัง การทดลอง 1 สัปดาห์ และการวัดผลในระยะติดตามผล 2 สัปดาห์หลังการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2560 จำนวน 112,073 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์ในการเลือกโรงเรียนสำหรับการเป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ 1. เป็นโรงเรียนสหศึกษา 2. มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ 3. เดินทางสะดวกและปลอดภัย 4. ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโดยเฉลี่ยอยู่ในมาตรฐานพอที่จะเป็นตัวแทนของกรุงเทพมหานครได้ และ 5. ผู้บริหาร คณะครูยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงเลือกโรงเรียนมัธยมวัดนายโรง กรุงเทพมหานคร

จากนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีการจับฉลาก เพื่อสุ่มนักเรียนจำนวน 2 ห้อง จากทั้งหมด 6 ห้อง เพื่อเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 25 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 เครื่องมือ ได้แก่ 1. โปรแกรมการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และ 2. แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน

โปรแกรมการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม

โปรแกรมการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม เป็นโปรแกรมการฝึกที่พัฒนามาจากกรอบแนวคิดทฤษฎีการอนุมานสาเหตุของ Weiner และทฤษฎีการเรียนรู้จากการสังเกตของ Bandura ซึ่งมีเทคนิคที่สำคัญคือ การเรียนรู้จากตัวแบบ และการเรียนรู้จากข้อมูลย้อนกลับ ประกอบไปด้วยกิจกรรมทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ใช้ระยะเวลา 6 สัปดาห์

แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน

แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน เป็นแบบวัดที่พัฒนาขึ้นให้สอดคล้องและครอบคลุมกับองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบของการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน ซึ่งประกอบไปด้วย 1) การขาดวินัยในตนเอง 2) สภาวะทางจิตวิทยา 3) การใช้เวลาที่ไม่มีประสิทธิภาพและ 4) การขาดการประเมินตนเองก่อนรับภาระงานมาทำจำนวน 52 ข้อ ในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับ แบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนฉบับนี้มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .97 ซึ่งอยู่ในระดับความเที่ยงสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ระยะเตรียมก่อนดำเนินการทดลอง มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน เพื่อเก็บข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ก่อนการทดลอง จากนั้นคัดเลือกตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 2 ห้อง 49 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง 24 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้อง 25 คน โดยควบคุมให้ทั้งสองกลุ่มมีลักษณะใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างกัน

2. ระยะดำเนินการทดลอง

ในระยะดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยจัดโปรแกรมการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ด้วยการให้กลุ่มทดลองเรียนรู้การอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ผ่านเทคนิคการให้ตัวแบบและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ใช้ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมทั้งสิ้น 10 กิจกรรม กิจกรรมละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้นำกิจกรรม ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม

3. ระยะหลังการทดลอง

หลังการทดลอง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน และอีก 1 สัปดาห์ถัดไป ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนอีกครั้ง

จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในการสอบวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสามารถนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

1.1 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก ในระยะหลังการทดลอง

เมื่อพิจารณาคะแนนการวัดหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนใกล้เคียงกัน คือ 2.98 ($SD = .78$) และ 2.90 ($SD = .58$) ตามลำดับ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง ผลการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะหลังการทดลองระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก

กลุ่ม	N	การผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน		
		M	SD	Sig
กลุ่มทดลอง	24	2.98	.78	.67
กลุ่มควบคุม	25	2.90	.58	

* $p < .05$

1.2 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก ในระยะติดตามผลการทดลอง

เมื่อพิจารณาคะแนนการวัดในระยะติดตามผลการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนใกล้เคียงกัน คือ 2.88 ($SD = .84$) และ 2.85 ($SD = .63$) ตามลำดับ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลอง ผลการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะติดตามผล ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก

กลุ่ม	N	การผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน		
		M	SD	Sig
กลุ่มทดลอง	24	2.88	.84	.89
กลุ่มควบคุม	25	2.85	.63	

* $p < .05$

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนภายในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล

ผู้วิจัยได้ทดสอบความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผลของกลุ่มทดลอง ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way repeated measure ANOVA) หลังจากนั้น ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มทดลองเป็นรายคู่ ด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่แบบ Bonferroni พบว่าค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม

ระยะ (I)	ระยะ (J)	MD (I-J)	Std. Error	Sig
ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	-.10	.13	1.00
	ติดตามผล	.00	.14	1.00
หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	.10	.13	1.00
	ติดตามผล	.10	.07	.49
ติดตามผล	ก่อนการทดลอง	-.00	.14	1.00
	หลังการทดลอง	-.10	.07	.49

* $p < .05$

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะหลังการทดลองและติดตามผลไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2. ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล ค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

อย่างไรก็ตาม พบแนวโน้มคะแนนรายบุคคลจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนในระยะหลังทดลองของกลุ่มทดลอง ว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนน้อยกว่าในระยะก่อนการทดลอง จำนวน 8 คน จากนักเรียนทั้งหมด 24 คน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับผลของการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามต่อการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน ดังต่อไปนี้

กระบวนการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม

จากผลการทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล พบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง นักเรียนจากกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ของงานวิจัยนี้ที่กำหนดว่าระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามจะมีผลคะแนนการ

ผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนลดลงจากก่อนการทดลอง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Schunk (1982) ที่พบว่า การปรับเปลี่ยนการอนุมานสาเหตุสามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้ ผลการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามยังไม่สามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนให้น้อยกว่าช่วงก่อนการทดลองได้ อาจเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ตัวแบบที่ผู้วิจัยนำเสนอไม่มีอิทธิพลต่อนักเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอตัวแบบแก่นักเรียน เพื่อเป็นตัวอย่างของการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม แต่อย่างไรก็ตาม ตัวแบบที่นำเสนอในกิจกรรมอาจไม่เป็นที่สนใจของนักเรียน ซึ่งอาจมีหลายสาเหตุได้แก่ ตัวแบบเป็นที่นิยมเพียงแค่นักเรียนเฉพาะกลุ่มคนบางกลุ่ม มีอายุมากกว่า หรือมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างจากนักเรียน นอกจากนี้ จากการพูดคุยสอบถามนักเรียนในคาบ นักเรียนบางคนบอกว่ารู้สึกเฉย ๆ กับตัวแบบหรือไม่รู้จักตัวแบบ จากทฤษฎีของ Bandura (1989) ตัวแบบที่ดีต้องมีรูปแบบการใช้ชีวิตและอายุใกล้เคียงกับผู้สังเกต ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ การใช้ตัวแบบเพื่อให้นักเรียนมีรูปแบบการอนุมานสาเหตุไปที่ความพยายามไม่สามารถทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการอนุมานสาเหตุตามตัวแบบได้

2. การไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ

ผู้วิจัยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน ซึ่งมีรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2 รูปแบบ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นลายลักษณ์อักษร และการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวาจา จากกิจกรรมที่ฝึกการอนุมานสาเหตุในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนวางแผนเกี่ยวกับการเรียน การเตรียมการสอบ การแบ่งเวลาทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากการเรียน และการบริหารเวลาในแต่ละวันลงในสมุดที่ผู้วิจัยให้นักเรียนทำเป็นการบ้าน จากการให้ข้อมูลย้อนกลับ พบว่า นักเรียน จำนวน 11 คน ไม่ส่งการบ้านแก่ผู้วิจัยและทำสมุดหาย ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนได้ ดังนั้นนักเรียนจึงไม่ได้เรียนรู้จากการให้ข้อมูลย้อนกลับ จึงอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบการอนุมานสาเหตุได้ เพราะการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการอนุมานสาเหตุสามารถพัฒนาได้จากการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังงานวิจัยที่ผ่านมา (Schunk, 1982; Zoeller, 1983; Miserandino, 1998; Zieger and Heller, 2000; Jain and others, 2007; Sukariyaha and Assaad, 2015) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถทำให้ผู้ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับมีการเปลี่ยนแปลงการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับเปลี่ยนการอนุมานสาเหตุให้ไปที่ความพยายามจึงไม่ได้ผล

3. การฝึกการอนุมานสาเหตุไม่สามารถทำให้นักเรียนมีการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามได้

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มเพื่อระดมความคิด ผู้วิจัยให้นักเรียนทำงานกลุ่มและแบ่งกลุ่มออกเป็น 7 กลุ่ม แล้วให้นักเรียนช่วยกันระดมสมองลงบนใบงานเรื่องการเตรียมตัวสอบ จากการตรวจสอบใบงานกิจกรรมกลุ่มในกิจกรรมการฝึกครั้งนี้ มีนักเรียน 1 กลุ่มจาก 7 กลุ่มมีการอนุมานสาเหตุที่โชคชะตา นอกจากนี้ จากการสอบถามนักเรียนทั้งชั้นเรื่องการเตรียมตัวสอบ พบว่า นักเรียน 2 คน ใช้วิธีบ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้สามารถทำข้อสอบได้ ส่วนนักเรียน 5 คน ใช้วิธีการสวดมนต์ และนักเรียน 1 คน ใช้วิธีการนั่งสมาธิ จากทฤษฎีของ Weiner (1986) บุคคลมีการอนุมานสาเหตุแตกต่างกัน แต่ละสาเหตุมีความแตกต่างกันในเรื่องตำแหน่ง ความคงที่ และการควบคุมของสาเหตุ และรูปแบบการอนุมานสาเหตุส่งผลต่อแรงจูงใจและพฤติกรรมของบุคคล (Snyder and Jones, 1974; Kopel and Arkowitz, 1975; Law, 2009; Malle, 2011) ดังนั้น การอนุมานสาเหตุที่โชคชะตาเป็นการอนุมานสาเหตุที่มาจากภายนอกบุคคล ไม่คงที่ และไม่สามารถควบคุมได้ ทำให้นักเรียนไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเรียนให้ดีขึ้น เพราะคิดว่าตนเองไม่สามารถควบคุมโชคชะตาได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมและการสอบถามนักเรียนในงานวิจัยครั้งนี้ นักเรียนบางคนยังมีการอนุมานสาเหตุที่โชคชะตา ซึ่งเป็นการอนุมานสาเหตุที่บุคคลไม่สามารถควบคุมได้ จึงอาจทำให้นักเรียนไม่ได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือไม่ได้มีความเชื่อว่าความพยายามจะช่วยให้นักเรียนมี

พฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้น จากงานวิจัยของสุธีรา นิมิตรนิวัฒน์ (2557, 40) การอนุমানสาเหตุที่โชค พบได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง โชคเป็นปัจจัยภายนอก ไม่คงที่ ไม่สามารถควบคุมได้ ถือเป็นความเชื่อที่ไม่เหมาะสม แต่ในสังคมไทย ยังมีความเชื่อเรื่องโชคกลางอยู่ โชคถูกมองว่าเป็นสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมของบุคคล และเป็นความเชื่อที่ยากต่อการเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น การเซ่นไหว้เพื่อความสำเร็จในการเรียน การทำงาน สอดคล้องกับ นฤมล วิทยาระนันท์ (2541) ที่ศึกษาว่า สังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยังมีความเชื่อดั้งเดิมเกี่ยวกับอำนาจเหนือธรรมชาติ ต่อมาเกิดประเพณี พิธีกรรมทั้งหลายให้บุคคลประกอบเพื่อให้เกิดความสบายใจ บรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองต้องการ นั้นแสดงว่า โชค คือความเชื่อที่ยากต่อการเปลี่ยนแปลงของคนไทยและเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ การฝึกการอนุমানสาเหตุเพื่อปรับเปลี่ยนการอนุমানสาเหตุให้ไปที่ความพยายามจึงไม่ได้ผล

4. นักเรียนบางคนไม่ชอบกิจกรรมการฝึกการอนุমানสาเหตุ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ปัญหาที่พบ คือ กิจกรรมการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามไม่สามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนได้ จากการมอบหมายการบ้านให้นักเรียนวางแผนการเรียน การแบ่งเวลาเตรียมสอบ การแบ่งเวลาไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ควบคู่กับการเรียน และการบริหารเวลาในแต่ละวันมาส่งผู้วิจัย นักเรียนบางคนเลื่อนเวลาส่งการบ้านแก่ผู้วิจัย หลังจากนั้น ผู้วิจัยมีการสอบถามนักเรียนถึงสาเหตุที่ไม่ส่งการบ้านให้ตรงเวลา นักเรียนให้คำตอบว่าไม่ชอบกิจกรรมที่ผู้วิจัยจัด จากงานวิจัยของ Osman, Alwi and Khan (2016) ทักษะคิดและความตั้งใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กัน หากมีทักษะคิดที่ดีกับการเรียน จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่สะท้อนถึงความสนใจในการเรียนด้วย และจากงานวิจัยของ ทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา และ อิศร์ศักดิ์ อุ๋นอารมณ์เลิศ (2553) อารมณ์และบรรยากาศในการเรียนที่ดี เป็นปัจจัยทางจิตวิทยา เป็นตัวทำนายเชิงบวกของพฤติกรรมการเรียนที่ดี หากอารมณ์และบรรยากาศในการเรียนดี จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีไปด้วย ดังนั้น การที่นักเรียนบางคนไม่ชอบกิจกรรมการฝึกการอนุমানสาเหตุอาจทำให้ไม่สามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของนักเรียนได้

5. การฝึกฝนการจัดกิจกรรมการอนุমানสาเหตุไปที่ความพยายามอย่างคล่องแคล่วและชำนาญของผู้จัดกิจกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามแก่นักเรียน ปัญหาที่พบคือ ผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมน้อย ทำให้ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควร จากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนในกิจกรรมครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้เกริ่นนำไปร่ายการฝึกและแนะนำเรื่องการอนุমানสาเหตุแก่นักเรียน นักเรียนจำนวน 3 คน ไม่เข้าใจความหมายของการอนุমানสาเหตุ ผู้วิจัยจึงต้องอธิบายอีกครั้งจนนักเรียนเข้าใจ จากงานวิจัยของอิศร์ศักดิ์ อัครบวร (2545) คุณลักษณะของครูที่ดีทางด้านวิชาการและงานครู ข้อที่ 2 คือ มีความรู้ในวิชาที่สอนดี ครูสอนวิชาอะไรแล้ว ครูต้องมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี โดยรู้ลึก รู้กว้าง ควบคู่กับการมีประสบการณ์ด้านการสอนในรายวิชานั้น ๆ เป็นอย่างดี ต้องหมั่นศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และเมื่อมีโอกาสครูต้องแสดงออกให้ชัดเจนว่าตนเองมีความรู้ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดีด้วย ดังนั้น การมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมของผู้วิจัยที่ยังน้อย ทำให้จัดกิจกรรมได้อย่างไม่คล่องแคล่ว อาจเป็นส่วนให้นักเรียนมีคะแนนการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างจากก่อนทดลอง

กล่าวโดยสรุป ในการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบปัญหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการใช้ตัวแบบที่ไม่ได้อยู่ในความสนใจของนักเรียนส่วนใหญ่ การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน การฝึกไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบการอนุমানสาเหตุของนักเรียนไปที่ความพยายามได้ การที่นักเรียนไม่ชอบกิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดและการฝึกฝนการจัดกิจกรรมการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามอย่างคล่องแคล่วและ

ชำนาญของผู้จัดกิจกรรม จึงไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และระหว่างระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผลการทดลองของกลุ่มทดลอง

ผลของการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามเพื่อลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน

จากผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง และติดตามผล พบว่า ระยะหลังการทดลอง และติดตามผลการทดลอง นักเรียนจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ของงานวิจัยนี้ที่กำหนดว่า ระยะหลังการทดลอง และติดตามผล กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามจะมีผลคะแนนการผัดวันประกันพรุ่งน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึก ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Rakes, Dunn และ Rakes (2013) และของ Rahimi, Hall และ Pychyl (2016) ที่พบว่า การอนุমানสาเหตุที่ความพยายามเป็นตัวทำนายเชิงลบของการผัดวันประกันพรุ่ง หมายความว่า ผู้ที่มีการอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม จะมีแนวโน้มในการผัดวันประกันพรุ่งในระดับต่ำ กล่าวคือ ผลการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามยังไม่สามารถทำให้การผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกได้ อาจเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมบางกิจกรรมขาดการเน้นย้ำเรื่องการบริหารเวลาแก่นักเรียน

กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกการอนุমানสาเหตุบางกิจกรรม ขาดการเน้นย้ำให้นักเรียนนำไปใช้จริง จากการสอบถามและตรวจสอบใบงานในกิจกรรมครั้งที่ 9 นักเรียนบางคนให้ความสำคัญกับการเรียนพิเศษมากกว่าการเรียนในโรงเรียนและการทำการบ้านให้เสร็จทันเวลา จากงานวิจัยของ Rosário, Costa, Núñez, González-Pienda, Solano และ Valle (2009) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของการผัดวันประกันพรุ่งของนักเรียน คือ การใช้เวลาอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การฝึกการอนุমানสาเหตุที่ความพยายามในงานวิจัยครั้งนี้ยังไม่สามารถพัฒนาการใช้เวลาให้มีประสิทธิภาพได้

2. นักเรียนไม่สามารถส่งการบ้านให้ผู้วิจัยภายในเวลาที่กำหนดได้

ในการฝึกครั้งที่ 7 8 9 และ 10 ผู้วิจัยมอบหมายนักเรียนให้วางแผนการเรียน การเตรียมตัวสอบ การแบ่งเวลาทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากการเรียน และการบริหารเวลาในแต่ละวันเป็นการบ้าน ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนนำการบ้านมาส่งก่อนคาบเรียน 1 วัน เพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนทันเวลา แต่นักเรียนไม่สามารถส่งการบ้านให้ผู้วิจัยภายในเวลาที่กำหนดได้ จากการมอบหมายการบ้านให้นักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่ส่งการบ้านให้ผู้วิจัยช้ากว่ากำหนด 1 วัน จะเห็นได้ว่า การไม่ส่งงานถือเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่สะท้อนถึงการผัดวันประกันพรุ่ง การฝึกการอนุমানสาเหตุในงานวิจัยครั้งนี้จึงไม่สามารถทำให้นักเรียนมีการผัดวันประกันพรุ่งลดลงได้ ดังงานวิจัยของ Solomon และ Rothblum (1984) Lay (1987) Rosário, Costa, Núñez, González-Pienda, Solano และ Valle (2009) และ Özer, Demir และ Ferrari (2009) ที่พบว่า การไม่ส่งงานเป็นพฤติกรรมหนึ่งของการขาดวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการผัดวันประกันพรุ่ง

3. ระยะเวลาในการฝึกอาจไม่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายามแก่กลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 10 ครั้ง ส่วน 2 ครั้งเป็นการปฐมนิเทศและการปัจฉิมนิเทศ เท่ากับมีการฝึกอนุমানสาเหตุที่ความพยายาม จำนวน 8 ครั้ง ผลการวิจัยครั้งนี้ คือ ไม่พบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผลและไม่พบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและติดตามผล สอดคล้องกับ Cooper (2015) ที่ใช้ระยะเวลาในการฝึก จำนวน 8 ครั้ง และผลการวิจัยพบว่า ไม่

พบความแตกต่างของการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามของกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และไม่พบความแตกต่างของการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม Cooper (2015) ให้ข้อเสนอแนะว่าระยะเวลาในการฝึกมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งต่อไป สมควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากกว่านี้ หากมีระยะเวลาในการจัดการฝึกอนุมานสาเหตุมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมบางกิจกรรมที่ขาดการเน้นย้ำเรื่องการบริหารเวลาแก่นักเรียน การที่นักเรียนไม่สามารถส่งการบ้านภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งเป็นพฤติกรรมสะท้อนถึงการขาดวินัย และระยะเวลาในการฝึกที่ไม่เพียงพออาจทำให้การวิจัยครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จในการลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการนำโปรแกรมการฝึกไปใช้ควรระมัดระวังในการใช้ตัวแบบที่มีอายุ และรูปแบบการใช้ชีวิตใกล้เคียงกับนักเรียนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การอนุมานสาเหตุของตัวเอง
2. เนื่องจากการฝึกการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวมีรูปแบบที่หลากหลาย หากมีการนำโปรแกรมการฝึกไปใช้ ควรยกตัวอย่างการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม และการอนุมานสาเหตุในรูปแบบอื่น ๆ ประกอบ เช่น โชคชะตา ความสามารถ เป็นต้น เพื่อนักเรียนนำตัวอย่างมาวิเคราะห์ เปรียบเทียบจนนักเรียนพบความแตกต่างของรูปแบบการอนุมานสาเหตุทั้งหลาย จากนั้น ผู้วิจัยจึงชี้ให้นักเรียนเห็นถึงประโยชน์จากการอนุมานสาเหตุที่ความพยายาม ว่าเป็นปัจจัยที่นักเรียนควบคุมได้ และสามารถแก้ปัญหาเรื่องต่าง ๆ ได้ดีกว่ารูปแบบอื่น
3. ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ข้อมูลย้อนกลับมีทั้งเป็นลายลักษณ์อักษร และเป็นวาจา จากกิจกรรมการวางแผนเรื่องการเรียน การเตรียมตัวสอบ การทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากการเรียน และการบริหารเวลาในแต่ละวัน นักเรียนมักส่งการบ้านแก่ผู้วิจัยช้ากว่ากำหนด 1 วัน ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนได้ ในการนำโปรแกรมการฝึกไปใช้ ผู้ฝึกควรให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนเป็นวาจาในคาบ และควรเผื่อเวลาให้นักเรียนส่งการบ้านแก่ผู้วิจัยล่วงหน้าก่อนการฝึกครั้งถัดไป เพื่อให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ ควรมีการสอนนักเรียนเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกด้วยตนเอง นักเรียนจะยังสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ตนเอง โดยไม่ต้องรอรับข้อมูลย้อนกลับจากครูตลอดเวลา
4. เนื่องจากบรรยากาศในการจัดกิจกรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการทำกิจกรรมของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิดพฤติกรรมมีส่วนร่วมในกิจกรรม ในการฝึกอนุมานสาเหตุ ควรจัดบรรยากาศของกิจกรรมให้สร้างความสนใจของนักเรียน
5. จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขาดการเน้นย้ำเรื่องการบริหารเวลาที่เหมาะสมแก่นักเรียน อาจส่งผลให้การฝึกการอนุมานสาเหตุที่ความพยายามยังไม่สามารถลดการผัดวันประกันพรุ่งในการเรียนลงได้ ดังนั้น ในการนำโปรแกรมการฝึกไปใช้ ผู้ฝึกควรเน้นย้ำเรื่องการบริหารเวลาที่เหมาะสมแก่นักเรียน ชี้ให้เห็นถึงการลำดับความสำคัญของงานที่เหมาะสม เพื่อนักเรียนสามารถนำทักษะจากกิจกรรมไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งน่าจะทำให้นักเรียนมีการผัดวันประกันพรุ่งลดลง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้วัดการอนุมานสาเหตุของนักเรียนโดยตรง จึงไม่ทราบผลการเปลี่ยนแปลงการอนุมานสาเหตุของนักเรียนหลังได้รับการฝึกการอนุมานสาเหตุ งานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการวัดการอนุมานสาเหตุของนักเรียน เพื่อศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงการอนุมานสาเหตุหลังได้รับการฝึก

2. จากการวิจัยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ พบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ อื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการอนุমানสาเหตุ อาทิ รูปแบบการอนุমানสาเหตุ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การกำกับตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฯลฯ ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรศึกษาผลการฝึกการอนุমানสาเหตุที่มีต่อตัวแปรดังกล่าว เพื่อให้ได้ข้อค้นพบจากการฝึกการอนุমানสาเหตุต่อตัวแปรอื่น ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

3. จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการฝึกอนุমানสาเหตุ 8 ครั้ง ไม่นับการปฐมนิเทศและการปัจฉิมนิเทศ อาจไม่ส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นในงานวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรเพิ่มระยะเวลาในการจัดการฝึกมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกวรรณ จันทร์ไตร. (2541). *การวิเคราะห์การอนุমানสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิราภรณ์ อัครมณี. (2546). *ปัจจัยทางชีวสังคม สุขภาพจิตและพฤติกรรมผัดวันประกันพรุ่งที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการทำงาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของพนักงานองค์กรธุรกิจด้านโทรคมนาคม (ภาคเอกชน)* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- จิรนนท์ วงษ์มาก. (2553). *ผลของการฝึกการคิดอภิมานร่วมกับการอนุমানสาเหตุไปที่ความพยายามที่มีต่อทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ดวงรัตน์ โกยเจริญกิจ และ สมชาย ไชยโคตร. (2560). พฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 7(13), 1-14.
- ทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา และ อีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ. (2553). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดนครปฐม. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 1(2), 126-139.
- อีรศักดิ์ อัครบวร. (2545). *ความเป็นครูไทย*. กรุงเทพฯ: ก. พลพิมพ์ (1996).
- นฤมล หิฎฐิระนันท์. (2541). *ร่างรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ชุด โครงการประเมินสถานภาพไทยศึกษา เอกสารหมายเลข 3 ความเชื่อทางศาสนาและพิธีกรรม (รายงานผลการวิจัย)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยวดี ชาญนานนท์. (2554). *ผลของการฝึกอนุমানสาเหตุตามหลักธรรมเรื่องความเพียรที่มีต่อความกังวลในวิชาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

- วนิดา สุริยากุลพานิช, ทิพวัลย์ สีจันทร์ และพระมหาอำนาจ ปฎิภาโณ. (2549). *โครงการวิจัยแนวทางพัฒนาเยาวชนไทยด้านศีลธรรม: เด็กดีวี-สตาร์*. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- วริยา คูหา และ บัญญัติ ยงยวน. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาลัยเขตปัตตานี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ. *วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*. 10(3), 255-271.
- สุธีรา นิมิตรนิวัฒน์. (2555). *การอนุมานสาเหตุความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ภาษาอังกฤษ

- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action*. New Jersey: n.p.
- Cooper, M. M. (2015). Examining the effects of an attribution retraining intervention on the attributions and engagement of alternative school students. (Doctoral Dissertation, University of Minnesota). Retrieved from <https://conservancy.umn.edu/handle/11299/175403>
- Ferrari, J. R., & Ware, C. B. (1992). Academic Procrastination: Personality. *Journal of social Behavior and personality*, 7(3), 495-502.
- Försterling, F. (1980). Attributional aspects of cognitive behavior modification: A theoretical approach and suggestions for techniques. *Cognitive Therapy and Research*, 4(1), 27-37.
- Hussain, I., & Sultan, S. (2010). Analysis of procrastination among university students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 5, 1897-1904.
- Jain, S., Bruce, M. A., Stellern, J., & Srivastava, N. (2007). Self-Efficacy as a function of attributional Feedback. *Journal of School Counseling*, 5(4), 4.
- Kopel, S., & Arkowitz, H. (1975). The role of attribution and self-perception in behavior change: Implications for behavior therapy. *Genetic Psychology Monographs*. 92(2): 175-212.
- Law, Y. K. (2009). The role of attribution beliefs, motivation and strategy use in Chinese fifth-graders' reading comprehension. *Educational research*, 51(1), 77-95.
- Lay, C. H., & Schouwenburg, H. C. (1993). Trait procrastination, time management, and academic behavior. *Journal of social Behavior and personality*, 8(4), 647.
- Lee, B., Cawthon, S., & Dawson, K. (2013). Elementary and secondary teacher self-efficacy for teaching and pedagogical conceptual change in a drama-based professional development program. *Teaching and Teacher Education*, (30), 84-98.
- Lee, E. (2005). The relationship of motivation and flow experience to academic procrastination in university students. *The Journal of Genetic Psychology*, 166(1), 5-15.
- Malle, B. F. (2011). Attribution theories: How people make sense of behavior. *Theories in social psychology*, 23, 72-95.
- Motie, H., Heidari, M., & Sadeghi, M. A. (2012). Predicting academic procrastination during self-regulated learning in Iranian first grade high school students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, (69), 2299-2308.

- Orbach, I., Singer, R. N., & Murphey, M. (1997). Changing attributions with an attribution training technique related to basketball dribbling. *The Sport Psychologist*, 11(3), 294-304.
- Osman, Z., Alwi, N. H., & Khan, B. N. (2016). A study of mediating effect of attitude on perceived ease of use and students intention to use online learning platform among online learning institutions in Malaysia. *Pan-Commonwealth Forum 8 (PCF8)*, 1-6. Retrieved from <http://oasis.col.org/bitstream/handle/11599/2642/PDF?sequence=4&isAllowed=y>
- Özer, B. U., Demir, A., & Ferrari, J. R. (2009). Exploring academic procrastination among Turkish students: Possible gender differences in prevalence and reasons. *The Journal of social psychology*, 149(2), 241-257.
- Rahimi, S., Hall, N. C., & Pychyl, T. A. (2016). Attributions of Responsibility and Blame for Procrastination Behavior. *Frontiers in psychology*, 7, 1179.
- Rakes, G. C., Dunn, K. E., & Rakes, T. A. (2013). Attribution as a Predictor of Procrastination in Online Graduate Students. *Journal of Interactive Online Learning*, 12(3), 103-121.
- Rosário, P., Costa, M., Núñez, J. C., González-Pienda, J., Solano, P., & Valle, A. (2009). Academic procrastination: Associations with personal, school, and family variables. *The Spanish journal of psychology*, 12(01), 118-127.
- Salanova, M., Martínez, I., & Llorens, S. (2012). Success breeds success, especially when self-efficacy is related with an internal attribution of causality. *Estudios de Psicología*, 33(2), 151-165.
- Schunk, D. H. (1982). Effects of effort attributional feedback on children's perceived self-efficacy and achievement. *Journal of educational psychology*, 74(4), 548.
- Solomon, L. J., & Rothblum, E. D. (1984). Academic procrastination: Frequency and cognitive-behavioral correlates. *Journal of counseling psychology*, 31(4), 503.
- Sukariyah, M. B., & Assaad, G. (2015). The effect of attribution retraining on the academic achievement of high school students in mathematics. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 177, 345-351.
- Snyder, M., & Jones, E. E. (1974). Attitude attribution when behavior is constrained. *Journal of Experimental Social Psychology*, 10(6), 585-600.
- Tan, C. X., Ang, R. P., Klassen, R. M., Yeo, L. S., Wong, I. Y., Huan, V. S., & Chong, W. H. (2008). Correlates of academic procrastination and students' grade goals. *Current Psychology*, 27(2), 135-144.
- Weiner, B. (1979). A theory of motivation for some classroom experiences. *Journal of educational psychology*, 71(1), 3.
- Weiner, B. (1986). Attribution, emotion, and action. In R. M. Sorrentino & E. T. Higgins (Eds.), *Handbook of motivation and cognition: Foundations of social behavior* (pp. 281-312). New York: Guilford.

- Weiner, B., Frieze, I. H., Kukla, A., Reed, L., Rest, S., & Rosenbaum, R. M. (1971). *Perceiving the causes of success and failure*. New York: General Learning Press.
- Wigfield, A. (1988). Children's attributions for success and failure: Effects of age and attentional focus. *Journal of Educational Psychology, 80*(1), 76-81.
- Wolosin, R. J., S. J., A. (1973). Effects of cooperation and competition on responsibility attribution after success and failure. *Journal of experimental social psychology, 9*(3), 220-235.
- Ziegler, A., & Heller, K. A. (2000). Effects of an attribution retraining with female students gifted in physics. *Journal for the Education of the Gifted, 23*(2), 217-243.
- Zoeller, C. (1983). Effects of attribution training on the assembly task performance of mentally retarded adults. *American Journal of Mental Deficiency, 88*(1), 109-112.